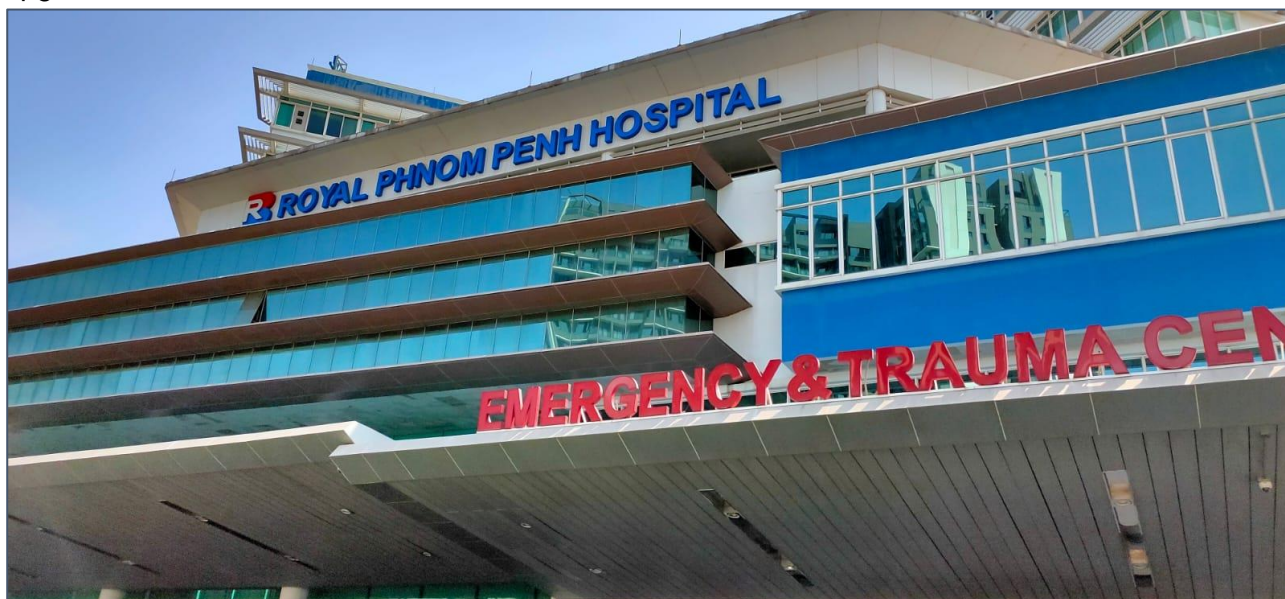

Dagboek 5 7-11 februari 2022

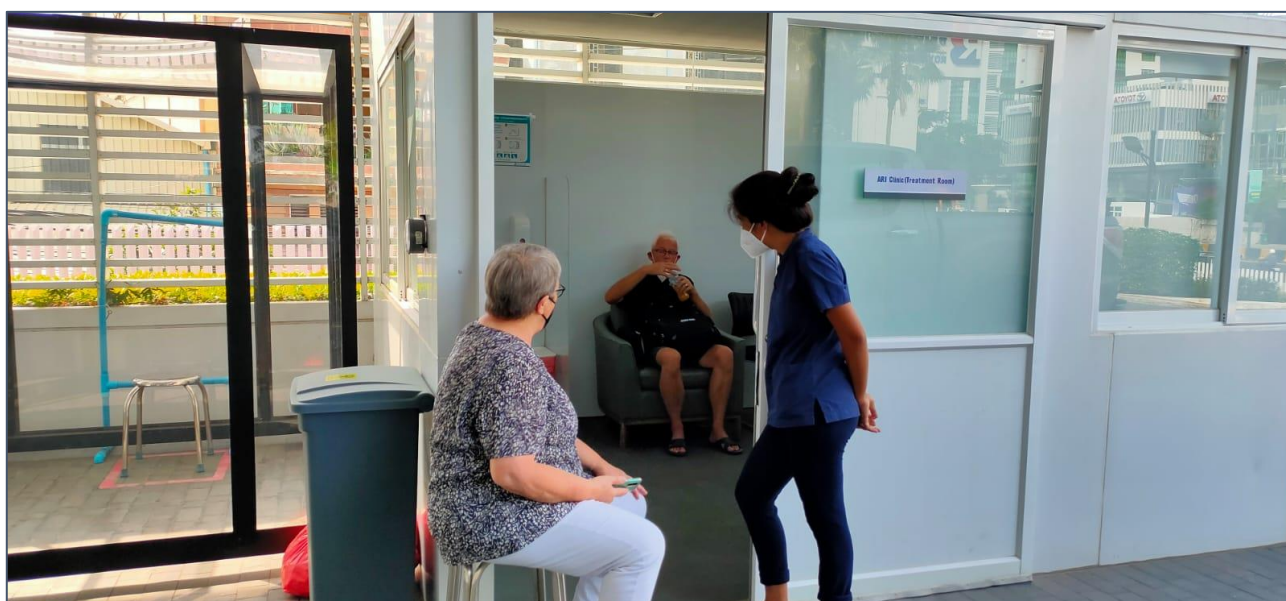
Voor de komende week staat er weer veel op het programma, zoals de opening van twee nieuwe basisscholen, en een paar dagen het veld in om arme gezinnen te bezoeken. Maar het zal anders lopen.

Al tijdens de terugreis naar Phnom Penh afgelopen zondag, begonnen meerdere mensen uit de groep klachten te krijgen die wijzen op een covid besmetting. Ook Frits begon te hoesten. En maandagmorgen hoorden we dat meerdere Spien vrijwilligers positief waren getest. En ook wij bleken als snel positief te zijn.

Mijn klachten zijn vrijwel nihil. Maar het hoesten van Frits, gecombineerd met diarree, zorgde er voor dat hij geen energie meer had. Raxmey heeft hem onderzocht en vond het nodig dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis.

Zo'n opname heeft heel wat voeten in de aarde. Gerjan en Raxmey, ook positief getest, brachten ons naar het Royal Phnom Penh Hospital. We mochten niet naar binnen, maar moesten buiten wachten, terwijl Frits in een cabine moest gaan zitten. Daar vonden de intake en de eerste

bloedafnames plaats en ook werd er een röntgenfoto van zijn longen gemaakt. Allemaal uitgevoerd door verpleegkundigen in beschermende kleding. Inmiddels was Gerjan al naar huis gereden, omdat hij zich te ziek voelde om te blijven. Na drie en een half uur wachten waren de uitslagen

bekend en werd Frits naar binnen gereden in een soort tent die over een rolstoel was geplaatst. Raksmeij en ik mochten niet mee naar binnen. We zijn met een tuk-tuk naar huis gegaan.

Er wordt een röntgenfoto gemaakt.

Mijn ervaring bij opname in het Royal Phnom Penh Hospital

Voorafgaand moet er heel wat worden geregeld met de verzekering. Gelukkig helpt Gerjan daarbij. Dat verloopt heel soepel, reis- en zorgverzekeraars werken samen. Het gaat in eerste instantie om garantie voor 5 dagen. Dan gaat het al om enorme bedragen. Als alle lichten op groen staan worden we uitgenodigd te komen. Ik word bij aankomst in een gebouwtje buiten het ziekenhuis geplaatst. Testen worden afgenomen, foto's gemaakt. Minstens 4 keer wordt een stok in mijn neus gestoken tot ver in de hersenen, zo voelt het tenminste, wel even anders dan bij ons. Na twee uur is het zover. Ze komen me halen, de maanmannetjes. In een plastic tent op een rolstoel wordt ik naar binnen gereden. Het bed staat klaar en ik lig daar één uur, maar als snel blijkt dat ik een andere kamer nodig heb met meer apparatuur.

Ik lig nu aan de monitor die alles 24 uur per dag vastlegt. Ze kijken constant mee hoe het gaat. Ik ben blij en opgelucht dat ik hier ben. Je hebt ook geen keus meer.

De behandeling gaat de hele dag door. Ongelofelijk wat ze in je lichaam spuiten en hoeveel medicijnen er naar binnengaan. Je moet maar vertrouwen dat het helpt.

De arts krijg ik alleen te spreken door de telefoon, zij kan mij zien en alle gegevens bekijken. De verplegers zijn geweldig. Het kan niet beter. Jammer dat ik ze niet echt kan zien. Top mensen.

Ik kan kiezen uit 6 soorten eten, echt luxe, maar de eetlust is jammer genoeg niet zo goed.

Een mobiel is nu wel heel veel waard. Niemand mag een bezoek brengen, maar dit is een uitkomst. Beja en ik bellen elke morgen en ook later op de dag met elkaar. Ook kan ik bellen met het thuisfront. Ik spreek ze nog vaker dan thuis.

Als ik me redelijk voel verveel ik me niet. Door het tijdsverschil moet ik uitkijken dat ik 's avonds niet te lang doorga.

Wat een ervaring, maar jammer dat dit ons overkomt. Blij dat er zorg is, maar we hebben zorg over hen in dit land die dat niet kunnen krijgen. Het gevoel zegt: er klopt iets niet. We houden moed en proberen iets in dit land te doen wat werkelijk iets bijdraagt aan deze verschillen. We hopen dat onze plannen gezegend worden.

En dan nog dit:

Ik heb een verpleger die me dagelijks verzorgt en geboren is in een arm gezin in Mondulkiri, een provincie in het oosten van Cambodja. Hij was de enige in het gezin van 6 kinderen die in aanmerking kwam voor een studie. Vaak hadden ze honger gehad en hij vertelde hoe het thuis toeling.

De verpleegopleiding heeft hij gevolgd in Bangkok. Hij is een heel vriendelijk en open persoon. Lijkt veel op Raxmey.

Hij vertelde me dat ik wel geluk had omdat ik verzekerd was, anders zou ik het zelf moeten betalen. Hij merkte op dat hij daar zelf niet voor in aanmerking kwam omdat je bij intake 20.000 dollar neer moet tellen en je weet niet wat daar nog achteraan komt.

Ik heb hier een ontzettend naar gevoel bij, misschien nog wel meer dan hijzelf. Hij vecht er voor om anderen te helpen en de paar zuur verdiende centen terug te sturen naar zijn homeland.

Ja en dan ontkom je er niet aan te vragen wat zijn droom is. Voordat ik onze droom kon vertellen vertelde hij: Als er een ziekenhuis zou gebouwd worden dicht in de buurt waar ik weg kom dan ga ik direct daar aan de slag.

Toen heb ik hem verteld dat Raxmey (die hij inmiddels via de telefoon kent omdat zij mijn contact persoon is) in een veel kleiner ziekenhuisje werkt en ook gratis behandelingen

uitvoert voor arme mensen. Toen zei hij meteen: that is my big wish.

We hebben lang gepraat over de Brug, Spien, plannen met Diny Sunshine Medical Center.

Hij vertelde me ook dat hij steeds in zijn homeland mensen motiveert om te gaan studeren. Je moet niet bij de pakken neer gaan zitten. Als je een gezond lichaam en verstand hebt moet je niet denken, ze hebben me niet nodig. Het is niet nodig om heel rijk te worden, wel om jezelf en anderen een beter en positief leven te geven. Ontroerend hoe gemotiveerd hij is. Zelden van zo'n jong iemand in bescheiden Engels zijn missie te horen uitspreken.

We hebben bij uitzondering de email en Facebook gegevens uitgewisseld. Normaal doen ze dit niet, maar hij zei: deze ontmoeting vind ik heel bijzonder. Je weet maar nooit, maar dit is iemand die zijn hart op de goede plaats heeft.

Ik heb nog steeds zijn echte gezicht niet kunnen zien omdat hij altijd als een ingepakt maanmanneltje voor me staat.

De behandelingen die Frits krijgt lijken aan te slaan en er is een voorzichtig herstel zichtbaar. Er is goede hoop dat het goed komt. De verzorging is heel goed en we blijven vertrouwen hebben in alles wat we meemaken.

Op vrijdag 11 februari staat de opening gepland van een nieuwe basisschool in Phnom Penh, gebouwd in 2021. Deze school is medegefinancierd door Wilde Ganzen en SSCR. Helaas kan er niemand van Spien of De Brug bij aanwezig zijn i.v.m. corona besmettingen. Maar de voorbereidingen waren al zo ver gevorderd dat het niet is afgelast. We kregen foto's van de ceremonie.

Een nieuw schoolgebouw met zes lokalen voor 250 leerlingen.